

ACZÉL GÉZA

újság

életem tünékeny apró meséit először kiságyam fölött mormogták volt ott fiatal és idősebb mesélő épp arra járó rokonság gyermekek láttán nem evilági hangokba csapó modorosság de halvány emlékeim között tematikátlanul csak anyám mélyen búgó hangja maradt kifakult élményeimről diskurzusként fogna ma madarat a kommunikációs elvekbe magát beledöngölő noha a szórt visszagyagyogásról semmilyen tudományos lábjegyzetet nem ír elő a táguló jövő az rejtekezve ott ragad a jellem megérinthetetlen lokátoraként akár csak néhány fülbe ragadt pici költemény melyben mindig a szegények győznek s bár a kunyhók és paloták világának szirupos szimbiózisát keskeny homlokomról aránylag gyorsan letöröltem máig felkavar ha roppant slusszkulcsát tömpe ujjá begyén valaki hosszan pörgeti izgalmas lelki korlát ilyen satukban már aligha dől neki bizonytalan karrierjének az eszmélkedő kamasz előtte elegendő ha a szemérmesség zölden villogó alságos fényt terítő folyosója nyitva van megérkezve egy kis szellemi kalandból s a kíváncsiskodónak legfőljebb csak azért látszana hogy ma nem éppen ő az ügyeletes kalandor – mivel szorongva fölkapott csomagjával eléggé bizonytalanul keresgélne az olcsóbbik taxizást ez bizony eddig meglehetősen életesen felhígított non art míg a reptéri asszociációkból vissza nem térünk a kisvárosi porba hol az öreg újságos néni a rogyadozó bódéból jócskán kihajolva mert szemtanú nem lenne jó ha volna odacsúsztatja anyám szatyrába a heti két darab képes újság közül az egyiket a helyi és központi pártlap persze már harsány affektálással mehet haza a munkából érkező apámhoz ki sose hitte amit a párt hoz de azért aprólékosan végigolvasta ha asszonya pörgős ritmusa hagyta a gyorsan gyűrődő oldalakat a sportot böngészve ebben két fia is aránylag korán vele haladt s amikor az olvasottakat a recsegő rádió is megerősítette egy-egy világcsúcsnál netán magyar főlénynél izgatottabban hullámozott az este az álom pedig különös glóriával megteremte a magunk fojtott győzelmi mámorát s mire éjfél ütött az óra dinamó gatyában küszünk fel a kilakkozott nagy dobogóra az aranykalászos hazának szélesen integetni másnap pedig mint egy későbbi rontott betli szemünkbe ült a családás egy ideig aztán nincs is újság legfőllebb a néphadsereg lapja melyben lelkesednek otromba parancsra van olyan is kit a vére hajtja megölelni az elvileg pusztító haditechnikát szerencsére a bárgyú hőbörgésnél itt nincs tovább jönnek

az egyetemi falragaszok zajos kiadványokba készülődő új ravaszok kik már éreznek valamit a homályos hatalomból minél inkább a környék tombol s két ágra szakadva lassan beállnak frusztrálnak izgága kurucok ökölrel a falba vágnak mások dörzsölten billegetik az információt sokáig igen rühelltem ezt a nációt míg nem a férfikor politikai unalma csak sodorni kezdett egy igazságot feszegető balra kinek darál a jámbor malma ha kopogni kezd az írógépen sokáig olykor meg is lettünk együtt szépen bár volt valami olcsóbb öntelt érzet az aktív irodalom felől hiszen sok tenyésztett barommal volt hangos a füstös presszós délelőtt kik nem érzékelték hogy nemcsak dadogva írnak de megfizetett rabok én marha meg bársonyosabbnak képzeltem el a holnapot s ma már virtuális síromat ásva dől rám az egykor újságnak mondott papírhalmaz relativitása a túlkomolykodott stációk után szakad rám a bulvár zagyva melyből egyetlen ismert kefélt pincsi sincs kihagyva és a szépfiúk is mindent elkövetnek hogy eloldalozzanak nagykövetnek a pénz szagához nincsenek is már csak pártok és egyéb maffiák a nyomtatott papírt undorodva lököd át online-ba legalább egy ideig belebütykölgetheted magad a rafinált technikába ahol tizedleges a tartalom aztán lassan itt is rád tör a blog-halom melyben élvezkedik az örök alja közben párolog az írott szó szentnek vélt hatalma s ettől az ember félkész verseit is félredobja

